

Ніч

Жук Ігор Теодорович

Не спиш, мій синочку... А ніч, мов картинка, в саду.
Про що ти сумуєш, якими мандруєш світами?
Кого все рятуєш, чому ти не слухаєш мами,
Коли моє серце так гостро віщує біду?..

Не спиш, мій синочку... А хлопці поснули давно,
Хоч ти так просив, щоб самого тебе не кидали.
Хтось каже крізь сон, що з води вийшло добре вино, —
І скигнуть всю ніч за кущем те дівча із Магдали.

О так, пречудове вино ти зробив із води —
Та нині воно стало кров'ю твоєю, месіє!
Доба не мине, третій півень іще не пропіє,
Як тричі найперший твій учень зіб'ється з ходи...

Чого ж ти навчив їх, що далі вони понесуть —
Чужі в цьому світі, зіщулені привиди часу...
За кого ти вип'єш оту нелюдську свою Чашу,
Для кого назавше закреслиш людську свою суть?!

Не спиш, мій синочку... Я в думу твою не ввійду;
Ти виріс, ти вище твоєї печальної мами...
Лиш серце моє за тобою блукає світами,
Крізь ніч, що, мов казка, стоїть в Гефсиманському саду...

Постійна адреса: http://ukrlit.org/zhuk_igor_teodorovych/nich